

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: MENNESKENES BØRN I

Citation: Wied, Gustav: "MENNESKENES BØRN I", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 145.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-workid67954/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

MENNESKENES BØRN

I

De sad højt oppe paa Skrænten i den lune Sommeraften under et Halvtag af bærfyldte Brombærranker og Tjørn. Som Rygstød havde de en mandshøj Sten, der ragede glat og flad frem af det gule Lær; og en afbleget, vejrbidt Fjæl, et gammelt Agebræt vist, laa hen over to mindre Stene og tjente dem til Sæde. Men de havde Udsigt over et tæt bladgrønt Krat af lavstammede Bøge- og Asketræer til Havet, der blaåt og stort rullede sine mumlende Bølger frem over Stenene ved Skræntens Fod.

Stedet var ensomt og stille og fjernt fra Dagens Arbejde og Larm. De havde fundet det paa deres Vandring langs Strandkanten, og nu sad de der, og han talte:

— Ja, heroppe skal Huset ligge! — Det skal være hvidt som den skinnende Sne, og Taget skal være af Straa, og Roser og vild Vin skal slynge sig om Vinduer og Døre!

— Ja, sagde hun — og der skal være gamle, gamle, smaa-bitte grønne Ruder deri! og over Døren skal sidde Takkerne af Skovens allerstørste Hjort, og Svalerne skal bygge under Tagskægget, og paa Ladetagets Gav! skal Storken ha' sin Rede hver Sommer!

— Men her er ingen Enge eller Moser i Nærheden, indvendte han — her er ingen Føde til Storken.

— Den skal bo her alligevel! sagde hun afgjort — jeg vil sé den komme flyvende hjem om Aftenen, og jeg vil lé af Ungerne, naar de danser paa Tagrygningen og øver deres lange, ledeløse Ben og basker med Vingerne, og hvert Øjeblik er ved at gaa paa Næsen ned i Gaarden.

— Godt, saa ta'r vi en Stork! sagde han og kyssede hen-

des lille hvide Haand — men vi vil ingen Børn ha', det koster saameget; bare en stor, grøn Papegøje, der skal sidde paa sin Pind i et Bur i Spisestuen og sige: godmorgen, gamle Borgere! naar vi kommer for at drikke vor Kaffe.

— Ja, en Papegøje vil vi ha', nikkede hun — men ogsaa ét lille bitte Barn!

— Jamen det skal saa kun da være et ganske lille! sagde han og klappede smilende hendes Haar.

— Ja—a, sagde hun — saadan et lille bitte et. Og hun viste Størrelsen med Fingrene.

Han kyssede hende og fortsatte:

— Og i Spisestuen skal der være grøntmalet Panél, alle Vægge rundt, højt, grøntmalet Panél med Hylde foroven, hvorpaa der staar gamle, underlige Krukker og Fæde. Og Stolene skal være grønne med stive, udskaarne Rygge, bemalede med mørkerøde Blomster og Siv; og der skal staa gammelt Kobbertøj paa et grøntmalet Bord i Hjørnet.

— Og et stort, gammelt, grøntmalet Ur med Krukker! supplerede hun.

— Et Ur med Krukker, ja! og en gammel, gammel fir-kantet, tykmavet Jærnovn med Adam og Eva og Syndefaldet og Farao, der drukner i det røde Hav!

— Og nu i Dagligstuen? spurgte hun.

— Dagligstuen? ... den skal være paa tre Fag med Udsigt her ud over Træerne til Havet.

— Men saa faar vi jo hele Eftermiddagssolen.

— Der skal være Karnaper fyldte med Blomster og duftende Urter, dybe Karnaper, saaledes at Solen ikke kommer ind i Værelset, men kun kaster nogle lange, gyldne Striber hen over Gulv og Møbler. Midt paa Gulvet skal staa et aflangt Ibentræs Bord med svære drejede Kugleben; og lave polstrede Ibentræs Stole skal der være og et opstaaende Flygel i Hjørnet ud mod Entréen. Og paa Midterbordet skal staa en vældig bredbladet Palme paa en højfodet Skaal af mørkerød Terrakotta.

— Hvor skal mit Sybord staa?

— Dit Sybord? i den midterste Karnap, hvis Ruder skal være indfattede i Bly og malet som gamle, højtidelige Kirkeruder med Helgenbilleder og Indskrifter i dybblaa, højrode

og chromgule Farver. Og i Karmen skal vokse Bregner og Efeu, og der skal staa gul Iris og hvide Aakander i lange, slanke Vaser, og en blanksleben Kumme skal der staa med spillevende Guldfisk, der æder Brød af din Haand. Og Duer skal vi ha'! snevide, søblaa og rustbrune Duer, der skal sværme om Dig i Flok, naar Du staar paa Verandaens Trappe mellem Roser og Vin; og de skal sætte sig paa dit Hoved, paa dine Arme, paa dine Skuldre og æde Korn af din Haand og din Mund; og Du skal staa der klædt i hvidt med korte, opskaarne Ærmer og blegblaa Strømper og Sko, og om din Hals skal sno sig en Krans af røde Koraller!

Hun slyngede sine Arme om hans Nakke og lagde sit Hoved ind til hans Bryst og smilede lykkelig:

— Og nu Kabinettet? spurgte hun — og dit Arbejds-værelse?

— Kabinettet skal vende mod Øst, vedblev han — og der skal staa et mægtigt Kastanjetræ udenfor dets Vindue, et Træ med en Krone saa stor som en tusindaarig Ceder fra Libanons Bjerge. Og om Træets Fod skal være en Plæne af det grønneste, blødeste Græs; og der skal staa Borde og Stole af krumme, afbarkede Grene; og Hængekøjer skal der være og Krocket og Lawn Tennis for vore Gæster — — og en alenlang Kikkert, der kan drejes paa en Tap, at vi kan følge Skibene derude paa deres Fart over Havet.

— Men Møblerne i Kabinettet?

— Det skal Du bestemme, sagde han — det bliver jo dit Værelse.

— Nej, sagde hun — Du kan bedre.

— Hvide, nikkede han saa — ja, hvide med slanke, snirklede Ben og spinkle, gyldne Forsiringer! Og Betrækket skal være af lyseblaat, storblomstret Silke, fastgjort med matgule, rundhovedede Søm; Væggene skal være betrukne med blege, Gyldenlæders Tapeter, og Gardiner og Portierer skal være af Farve og Stof som Møblernes Betræk. Og over det lange, firkantede Midterbord med den indskærne, gyldenkantede Plade skal hænge en Krone af Glas med Prismer og Taarer og Stjerner taagede, blege og matte som blaaafrosset Mælk.

— Og Kaminen?

— Kaminen? der skal ingen Kaminer være! thi Foraar og Sommer skal være varme og straalende af Lys og Sol; og Efteraar og Vinter tilbringer vi i vor Lejlighed i Hovedstaden!

— Nu mangler vi bare dit Arbejdsværelse, sagde hun — og saa Soveværelset.

— Jeg bor i Gavlen mod Vest med milevid Udsigt ind over Landet, hvor Bakker og Dale og Skove og Søer ligger rødmende i Aftensolens Glød. Og der skal kun være ét stort, spidsbuget Vindue deroppe med tunge folderige Gardiner. Og Tæpper skal der være paa Gulvet af Bjørn og Ulv, og Egetræs Møbler rolige og alvorlige. Og Væggene skal være betrukne med vævede Tapeter af Riddere i Panser og Plade, og Fruer og Frøkener i Sindal og Maar; og der skal hænge Rustninger paa Væggene og Sværd og Skjolde. Og en Løndør skal der være, som glider bort, naar man trykker paa et rustent Søm bag Reolen!

— Uh, ha! sagde hun og gyste — og hvor fører den saa hen?

— Ned til en skummel, underjordisk Hvælving, hvor Borgens fordums Hersker har siddet indmuret i Hundrede Aar! — — — Eller den skal føre til det runde Taarnkammer, hvor Du hviler i den store, brede Egetræs Himmelseng! Du ligger og venter og lytter og stirrer ud i det dunkle Rum, hvor kun en liden Olielampe lyser paa Marmorbordet ved dit Hovede. Du har læst, men nu hviler Bogen foran Dig paa det hvide Lagen, og Du ligger med Armene bag din Nakke, og dit mørke Haar danner som en Ramme om dit Ansigt. Du længes og lytter og stirrer med store, drømmende Øjne ud for Dig. — — Da hører Du Løndøren glide til Side, og Du smiler og rejser Dig halvt paa din Albu og lytter igen. Og der høres Trin, sagte varsomme Trin, der kommer nærmere og nærmere. Hurtig lægger Du Bogen ud paa Bordet, kaster Dig tilbage paa Pudsen og lukker dine Øjne. En Dør bliver varsomt aabnet, et Ansigt bøjer sig frem over dit — og med et Skrig, der lyder som Jubel, slaar Du Armene om min Hals og trykker dine Læber mod mine. — — —

Saaledes pludrede de løs, de to, der sad i den lune Sommeraften under det skærmende Tag af duftende Brombær og Tjørn og saa' ud over de grønne, kuplede Træer til Havet, der rullede sine mumlende Bølger ind mod Skræntens Fod.

Men da Solen var sunken bag Bakkerne mod Vest, og Duggen tog paa at falde, da rejste han sig fra Bænken og sagde:

— Nu maa vi vist se at komme hjemad, din Moder venter jo paa os med Teen.

Og tavse og underlig trætte og flove i Hjernen vandrede de langsomt af Sted ned gennem Skoven til Stationsbygningen.

Saa sagde hun pludselig, bedst som de gik:

— Bare vi skulde spise til Aften herude!

Han virrede nervøst med Hovedet:

— Du véd jo godt, kære, at — — —

— Ja, ja, skyndte hun sig at svare, idet hun trykkede sin Kind ind mod hans Arm — det var ogsaa bare saadan et tosset Indfald, jeg fik! vi har saamænd givet Penge nok ud i Dag.

Og de gik atter videre uden at tale.

Da de stod henne foran Billetkontoret, vendte han forlegen Ansigtet bort og spurgte:

— Ja vi kører vel paa tredje Klasse hjem?

— Ja—a, sagde hun ivrig — ja naturligvis! der er jo ikke ret mange med paa denne Tid; og vi sparer jo næsten en Krone.